

viet nam BULLETIN

Eerste jaargang nr 11 - 29 oktober 1966

Verschijnt om de 14 dagen
Redactie: M.v. Dullemen
P. Korver
O.D.v.d. Muyzenberg
Tineke Nijenhuis
A.A. Regtien
Redactie/administratieadres:
Vietnam Bulletin,
p/a ASVA, Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer: 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
Abonnement f 5,- per half jaar
Los nummer f 0,40.

OM DE STEUN VAN DE BOEREN

Met behulp van luchtfoto's en computers zullen de Amerikanen meewerken aan het verlenen van volledige grondeigendomsrechten aan 116.000 Zuidvietnamese boeren, aldus Charles Mohr in de New York Times van 27 september jl. Het verlenen van deze eigendomsrechten is een uitvloeisel van de landhervorming die in 1956 door de regering van Ngo Dinh Diem werd afgekondigd. Als gevolg echter van het langzame malen van de ambtelijke molens in Saigon werden tot nu toe per jaar slechts 6000 eigendomsbewijzen uitgereikt. Door het inschakelen van computers en luchtfotografie voor karteringsdoeleinden hoopt men dit proces te bespoedigen. Tevens zullen 48.000 pachtcontracten met computers worden nagerkend om te kijken of de maximaal toegestane pachtsom de 25% van de oogst niet overschrijdt.

Tot zover het verslag uit de New York Times.

Om de lezer in staat te stellen zich een indruk te vormen van de reikwijdte van bovengenoemde maatregelen leek het de redactie wenselijk enige kanttekeningen te plaatsen over de kwestie van de grond, de landhervorming en de rol die deze zaken spelen in de huidige strijd in Vietnam.

De ongelijke verdeling van de grond in Zuidvietnam is stellig één van de voornaamste factoren in de huidige oorlog. Vóór 1945 bezaten, in het gebied dat tegenwoordig Zuidvietnam heet, de middelgrote boeren en de grootgrondbezitters, samen 5% vormend van het totaal aantal boeren, 60% van de bouwgrond. De kleine boeren, 43%, bezaten 20% van de grond, terwijl de landloze boeren, naar schatting één miljoen, de meerderheid vormden, te weten 53%. De overige 20% van de bouwgrond was gemeenschapsbezit, dat periodiek werd verdeeld, waarbij wederom de rijkste boeren aan het langste eind trokken. In deze ongezonde verhoudingen werd na 1945 het mes gezet door de Viet Minh die de macht kreeg over grote delen van het Vietnamese platteland, dankzij een radicale verdeling van het grootgrondbezit onder de kleine boeren. Aan deze situatie werd in Zuidvietnam, na het aan de macht komen van Diem in 1954, een einde gemaakt door de grootgrondbezitters die, vaak met steun van de Zuidvietnamese regeringstroepen, hun door de Viet Minh verdeelde bezittingen weer opeisten. Uiteraard ontstond hierdoor veel verzet van de kant van de Zuidvietnamese boeren, tegen het regime van Diem. Deze ontevredenheid werd in slechts geringe mate getemperd door de landhervorming die Diem in 1956 doorvoerde, want deze landhervorming hield meer rekening met de belangen van de grootgrondbezitters dan met die van de grote massa der landloze boeren. Dit blijkt onder meer uit het hoge maximum grondbezit dat werd vastgesteld op 100 hektaren (ter vergelijking: in Japan is dit 5, op Formosa 3 Hektaren) en uit het langzame tempo van de uitvoering van deze landhervorming: vijf jaar na de afkondiging ervan, in 1961, was slechts een hoeveelheid van 230.000 hektaren - van de 700.000 die voor de herverdeling in aanmerking kwamen - verdeeld onder 110.000 boeren. Dat het maximum van 100 hektaren nog omzeild kon worden ook, blijkt onder andere weer eens uit een artikel in de Observer (25.9.66) van de hand van M. Falkland, die een gesprek had met een boer uit de Mekong-delta. Deze boer pachtte twee hektaren van een grootgrondbezitster die in Saigon woonde en 200 hektaren bezat. De 100 hektaren die zij teveel bezat, stonden waarschijnlijk op naam van

familieleden. Bovendien betaalde deze pachter haar 40% van zijn oogst, terwijl de in 1956 maximaal toegestane pachtprijs 15 tot 25% van de oogst bedraagt.

Tegen de achtergrond van deze situatie zal het niemand verbazen dat het Bevrijdingsfront na 1954 de steun kreeg van een groot deel van Zuidvietnams boerenbevolking, doordat deze organisatie, evenals de Viet Minh vóór haar, een radikale landhervormingspolitiek doorvoerde in de grote delen van het Zuidvietnamese platteland die zij thans beheerst.

Dit kardinale feit wordt echter in Amerikaans-Zuidvietnamese officiële kringen nog steeds niet erkend, alle verklaringen over sociaal-ekonomische hervormingen, door Johnson en Ky op de konferentie van Honolulu van begin van dit jaar afgelegd, ten spijt. Zoals uit het aangehaalde artikel uit de New York Times blijkt, is de regering van Ky nog steeds niet verder gekomen dan het ten uitvoer brengen van de uiterst gematigde en voor een deel ontdoken landhervormingsmaatregelen van Diem.

ONGELDIG: EEN VIJFDE DEEL DER STEMMEN

Nieuw materiaal over de verkiezingen van 11 september in Zuidvietnam.

(van onze korrespondent Thilo Bode - Singapore, 26 september)

Pas nu komen hier betrouwbare berichten uit Saigon over de uitslag van de op 11 september gehouden Zuidvietnamese verkiezingen binnen. Zij stellen deze verkiezingen in een minder gunstig daglicht dan tot nu toe het geval was. Het was voor een zo belangrijke verkiezing toch al opvallend dat zij reeds twee of drie dagen na de verkiezingsdag uit de berichtgeving verdwenen was. Het essentiële van de nieuwe berichten is het deel ongeldige stemmen. Volgens de officiële berichten is dit landelijk genomen 20,2%. Zelfs wanneer we het officiële bericht, dat reden tot twijfelen geeft, aannemen en er vanuit gaan dat 80,8% aan de verkiezingen heeft deelgenomen, dan wordt het percentage kiezers dat werkelijk gekozen heeft (in tegenstelling tot het percentage dat opgekomen is) verkleind tot 64%. Het blijkt dus dat meer dan één derde deel van de kiezers zich onthouden heeft uit onverschilligheid, uit vrees voor de Vietcong of uit oppositie tegen het bewind van Ky.

Twintig procent ongeldige stemmen is een percentage dat hoger ligt dan bij Zuidvietnamese verkiezingen tot nu toe gebruikelijk was. Bij de laatste provinciale en gemeenteraadsverkiezingen lieten de provincies ongeveer 15% zien en de hoofdstad Saigon 6%. De stijging tot 20,2% is des te meer opvallend daar volgens het oordeel van vooraanstaande Zuidvietnamese journalisten de gang van zaken bij het kiezen deze keer eenvoudiger en de inmenging van de kant van de Vietcong kleiner was. De verklaring voor dit grote deel ongeldige stemmen ligt in de door de regering met een veelvoud van middelen uitgeoefende druk om te kiezen. De eenvoudigste manier om hieraan te ontkomen, was wél op te komen, maar een ongeldige stem uit te brengen. Het meest opvallend wordt door de getallen die nu bekend zijn, het resultaat voor de hoofdstad Saigon veranderd. Van de ongeveer 770.000 kiezers uit de hoofdstad - ongeveer 15% van alle geregistreerde Zuidvietnamese kiezers - namen er 517.000 deel aan de verkiezingen, wat een bruto opkomst van 66% oplevert. Hiervan stemden er slechts 359.000 voor telkens één of meerdere kandidaten, zodat in Saigon slechts 46% van de kiezers daadwerkelijk aan de verkiezingen heeft deelgenomen; 54% heeft zich op de een of andere wijze onthouden. Dit percentage komt overeen met de nuchtere verwachtingen van de Amerikaanse ambassadeur Cabot Lodge; hij had op niet meer dan 50% gehoopt.

De voorlopige verkiezingsuitslag uit het hele land was ondanks de grote moeilijkheden in het binnenland al om zeven uur 's avonds op de dag van de verkiezingen in Saigon bekend; een uur later werd ze gestencild toegestuurd aan de plaatselijke kranten. Dit is een rekordtijd die tot op de dag van vandaag in geen enkel westelijk land bereikt is. Deze topprestatie bij het tellen van de stemmen en het vaststellen van de einduitslag van de verkiezingen voor de wetgevende vergadering doet onze twijfel groeien aan alle officieel opgegeven getallen.

GUERILLA-OORLOG

De Amerikaanse leiders schijnen niet in staat of tenminste niet bereid te zijn de fundamentele aspecten van een 'Volksoorlog' te begrijpen. Hun conceptie van een revolutionaire oorlogsvoering is een gevaarlijk overdreven vereenvoudigde voorstelling. Grote aantallen soldaten hebben met hun bloed voor dit verzuim of deze halsstarrigheid betaald.

Egbal Ahamad, van de Cornell University, beschrijft de officiële VS-interpretatie van de Guerilla Oorlogsvoering in The Nation van 30 augustus 1965 als volgt:

1. Het is een essentieel technisch probleem, een probleem van planning en subversie aan de ene kant en van inlichtingen en onderdrukking aan de andere kant. De Communisten, de belangrijkste groep samenzweerders, worden als de meest waarschijnlijke initiatiefnemers en begunstigen beschouwd. Het was deze houding die leidde tot de recente poging om dat, wat uitgelegd werd als het Dominicaanse Communistische complot, in de kiem te smoren. Een logisch gevolg van deze theorie is het geloof dat elke revolutionaire beweging vanuit het buitenland wordt geïnspireerd, geleid en gecontroleerd.
2. Het actieve uitwijkgebied - van waaruit de guerilla's hun voorraden smokkelen en hun troepen oefenen - wordt beschouwd als de elementaire faktor voor succes.
3. De guerillabeweging wordt geacht aanzienlijk voordeel te genieten, omdat - in de woorden van W. W. Rostow - 'haar taak enkel bestaat uit vernielen, terwijl de regering moet opbouwen en beschermen wat gebouwd wordt'.
4. De burger wordt als belangrijk beschouwd in verband met de verschaffing van informatie en bescherming voor de guerilla's; aangenomen wordt dat de civiele guerilla door terreur samenwerking wordt afgedwongen. (Dean Rusk, klagende over de 'onnozelheid van intellectuelen en hun hardnekkige veronachtzaming van harde feiten', beweerde dat de Vietcong 'geen betekenisvolle volksaanhang heeft .....het steunt zwaar op terreur'). Een diepgaand onderzoek naar andere bases voor guerillasteun en massale mobilisatie wordt daarom van geen groot belang geacht."

Al deze veronderstellingen zijn fout.

Ten eerste bestaat de organisatie van een guerilla-oorlog uit drie hoofdelementen, 'het algebraïsche element der dingen, het biologische element van het leven en het psychologische element van de ideeën'. Josip Tito, de Jugoslavische guerillaleider, stelt in deze context:

"De fundamentele faktor is nauwgezette politieke arbeid, de houding van de volksmassa's en een vechtende leiding. Indien deze aanwezig zijn, zal de bevolking vechten tot de laatste man."

Mao Tse-tung stelt dat:

"omdat guerilla-oorlogvoering fundamenteel voortkomt uit de massa's en door hen gesteund wordt, kan het noch bestaan, noch bloeien als het zichzelf afscheidt van hun sympathieën en medewerking."

De ervaring leert ons dat geen guerillabeweging kan bestaan buiten de brede massa's, dat de beweging en de massa's onafscheidelijk bij elkaar horen, zoals vissen en water bij elkaar horen. Ook kunnen de kondities voor de revolutionaire oorlogsvoering niet worden 'gekreept' door een 'samenzwering' zoals vele Amerikaanse buitenland-deskundigen schijnen te geloven. Zij zijn inherent aan de ontwrichtingen en de vereiste - teweeggebracht door snelle sociale veranderingen, verzaagd door het falen van de regerende elite - om op de gerechtvaardigde eisen van de brede volksmassa's te reageren. Wanneer de heersende klassen veranderingen in de weg staan, wordt hun konfrontatie met de nieuw opkomende politieke krachten steeds gewelddadiger. Waarom riskeerden de Algerijnse boeren gedurende zeven meedogenloze jaren hun leven en eigendom om de bittere strijd tegen de Fransen in hun voordeel te beslechten? Waarom streden de Vietnamese boeren ongeveer 14 jaar om de Japanners en de Fransen eruit te gooien? De reden hiervoor heeft zeker niets te doen met 'communistiche complotten'. De taak van een guerillabeweging is zeker niet beperkt tot het 'vernieten' van wat de regering heeft opgebouwd. Integendeel, de belangrijkste taak is om zelf te bouwen, om parallel aan een oude verdorven en korrupte maatschappij een nieuwe te konstrueren. De militaire strijd tegen de regeringstroepen is slechts één aspect van een totale strijd tegen de oude orde, waarin vreedzame middelen een leidende rol spelen. De 'uitschakeling' van de regeringstroepen, anders dan door louter militaire oorzaken, moet boven het laatste worden gesteld, en de militair draagt de politieke arbeid op zijn schouders. Het is niet waar dat terreur de voornaamste basis vormt voor civiele steun voor de guerilla's. De guerilla-oorlog verlangt een hogelijk toegewijde en bewuste civiele steun, die niet kan

worden gekreëerd door geweld of bedreigingen. Een bijzonder kenmerkend punt van de guerilla-training is de nadruk op een korrek en juist optreden tegenover burgers. Zoals Generaal Giap zegt: "Politieke arbeid is de bezieling van het leger" en een Chinese guerilla-expert konstateert dat de indoktrinatie van het leger hoofdzakelijk gericht is op het zodanig oefenen van de troepen dat zij deze totale steun van het volk zullen krijgen. Daarom is guerillaterreur sociologisch en psychologisch selektief. Het treft diegenen, die algemeen geïdentificeerd worden met de volksvijand - hoge ambtenaren, grootgrondbezitters e.d.

Tenslotte, de veronderstelling dat een guerillakompagnie of -bataljon, evenals een conventioneel leger, door een buitenlandse of een exterritoriale regering kan worden gecontroleerd en gekommandeerd, gaat voorbij aan de organisatorische, psychologische en politieke feiten van de guerilla-oorlogsvoering. Om Egbal Ahamad nog eens te citeren:

"Het wantrouwen jegens de 'autochtone' guerilla's, zelfs ten aanzien van hun eigen regering in ballingschap mag niet worden overdreven. De vindingrijke en taaie 'binnenlandse' leiders en kaderleden die dagelijks tegenover de vijand staan, belastingen innen, besturen, beloften afleggen en de bevolking hoop geven, worden niet gemakkelijk vanuit het buitenland gecontroleerd en zij leggen achterdochtige, veeleisende en moeilijke contacten. Daarom handelen de gebiedskommandanten en politieke leiders voor het grootste gedeelte als vorsten met betrekking tot datgene waarboven zij gesteld zijn. Als groep voelen zij zich verbonden door een gedeelde argwaan ten opzichte van 'politici en diplomaten elders' die hen verraden, alsmede door een kollektieve wil elke regeling, die niet door hen ontworpen is, te trotseren."

In Vietnam zijn de tekenen duidelijk. De Zuidvietnamese regering is niet wettig en geen enkele door een westerse macht gesteunde regering kan hopen op algemene bijval in een land, waar de Communisten munt geslagen hebben uit het nationale appèl om de onafhankelijkheid en eenheid te herstellen en waar de pro-westerse leiders Bao Dai, Diem en de operette-generaals hebben geregeerd. Het vermoorden van burgers begon al in 1960 (niet meegeteld de vroegere repressieve maatregelen van Diem), zoals bevestigd is door geleerden met een behoorlijke reputatie en zelfs door de vroegere Chief US Military Adviser Lt. Gen. Samuel T. Williams (zie US News and World Report van 9 november 1964). Sindsdien is het toegenomen. De intellectuelen en gematigden zijn afvallig geworden of overgelopen. En Noordvietnam is onderworpen aan dagelijkse bombardementen. Amerika en zijn Zuidvietnamese bondgenoten hebben de revolutionaire oorlog verloren, omdat zij de steun van het volk niet konden winnen en nu is hun morele isolement compleet.

Ik prefereer de term 'maternalisme' met betrekking tot de Amerikaanse politiek in landen als Vietnam, omdat het mij doet denken aan het verhaal van een olifant die, welgemoed in het oerwoud slenterend, op een moeder-patrijs trapte en daarmee haar dood veroorzaakte. Toen zij de verweesde bloedverwanten opmerkte, vulden de ogen van de vriendelijke olifant zich met tranen. "Ach, ik heb teveel moederlijke instinkten", sprak zij tot de weesjes en ging boven op hen zitten.

(Vietnam bulletin, Stockholm, herfst 1966)

WAT MC NAMARA NIET OPENLIJK ZAL TOEGEVEN

De gevechten in de gedemilitariseerde zone benaderen af en toe de wreedheid van de Koreaanse oorlog. De provincie Binh dinh is opnieuw een slagveld. Met het nog onbekrachtigde maar klaarblijkelijk in principe aangenomen besluit om Amerikaanse troepen in de delta ten zuiden van Saigon te installeren (een bataljon van de 25e divisie infanterie is al in de provincie Longan) als argument in hun achterhoofd, voeren militaire adviseurs aan dat de spreiding van de Amerikanen te dun is en dat de veiligheid van de troepen op het land alleen al versterkingen vereist. Dit alles heeft opnieuw de vraag doen rijzen: hoe staat het met het leger van Saigon? Het antwoord werd onlangs door een hooggeplaatste Amerikaan gegeven, die eenvoudig zei: "Zij maken geen deel meer uit van de show".

uit: I. F. Stone's Weekly, 17 oktober 1966
(overgenomen uit de 'Washington Post' van
6 oktober)

CRISIS IN SAIGON

Zeven ministers van het kabinet-Ky hebben hun ontslag aangeboden. Charles Mohr schrijft (New York Times, 13 oktober 1966):

"De moeilijkheden zijn ingewikkeld. Vijf van de zes dissidente (één kwam er later bij, red. VN) ministers zijn in het huidige Zuidvietnam geboren en deze 'zuiderlingen' koesteren een wrok tegen de overweldigende invloed van verbannen Noordvietnamese vluchtelingen in de regering-Ky. Een ander punt is de afkeer die de ministers hebben van het hoofd van de politie, generaal Ngyan Ngoc Loan, die kortgeleden de staatssekretaris van gezondheidszorg, Nguyen Tan Loc, liet arresteren en een dag vasthouden. Zowel generaal Ky als generaal Loan zijn Noordvietnamezen, evenals de meeste leden van de junta en een groot aantal invloedrijke ambtenaren."

Nguyen Tan Loc wordt door generaal Loan beschuldigd van zuidelijk separatisme, aldus Jacques Decornoy in Le Monde (22 oktober 1966). Hij vervolgt:

"Deze vreemde formulering, het land is immers verdeeld, bedekt een machtsstrijd. Er vindt inderdaad binnen en buiten de Assemblee een hergroepering plaats van mensen die generaal Ky - zelf ook uit het noorden afkomstig - minder vijandig gezind zijn dan generaal Loan, die ervan beschuldigd wordt zijn mannetjes overal te plaatsen en teveel misbruik zou maken van zijn politiebevoegdheden. Het is generaal Loan - toen nog kolonel - die een belangrijk aandeel had in het vernietigen van de boeddhistenbeweging in Centraal Vietnam afgelopen lente."

DE VIETCONG OP DROOGLEGGEN

Adelbert Weinstein bericht uit Saigon over de situatie in Vietnam.

Er zijn in Vietnam drie gebieden waarop de aanvallen van de Vietcong geconcentreerd zijn. Het eerste is het gebied rondom Saigon. Dat wil zeggen; de Roden vechten in feite ten noorden en ten noordoosten van de hoofdstad. Kortgeleden is op slechts zeven kilometer van Saigon de opslagplaats van een grote Amerikaanse firma overvallen aan de tot autoweg uitgebouwde straat naar Bien Hao. Dozienen grote vrachtauto's die waardevolle materialen vanaf de haven over land vervoeren, zijn vernield. De nachtelijke overval van de Vietcong is zo precies uitgevoerd, dat men mag aannemen dat de partizanen helpers gehad hebben onder de Vietnamezen die bij de firma in dienst zijn. Dat is in het algemeen een nieuwe zorg in Saigon: De partikuliere Amerikaanse ondernemingen nemen talrijke vluchtelingen in dienst. Het personeel is door de politie meestal niet gecontroleerd. Maar de ondernemingen willen hun plannen binnen de gekontrakteerde termijn afmaken. De civiele Amerikaanse personeelschefs, de ondernemers en de zakenlieden zijn vaak genoeg avonturiers. Van de plaatselijke toestanden hebben ze nauwelijks een idee. Het is hun onverschillig aan wie ze werk geven. Hun denken wordt beheerst door de zucht naar geld. Kenners van het land zeggen daarom dat de partizanen nonchalant kansen aangeboden krijgen om door infiltratie onder de arbeiders de Amerikaanse projecten te bedreigen. In een revolutionaire oorlog moet dat bedenkelijke gevolgen hebben. Volgens de leer van Mao heeft de guerilla het volk nodig zoals de vis het water. Dus moet aan de partizanen, op z'n minst op het terrein van de westelijke ondernemingen, het 'water' ontnomen worden, kan men konkluderen. Maar dat betekent dat het Zuidvietnamese personeel zorgvuldiger geselecteerd moet worden dan tot nog toe het geval was. In de eerste plaats in de omgeving van Saigon. Het tweede partizanengebied van enige omvang bevindt zich in de noordelijke provincie Quang Tri. Het derde is de gehele hoogvlakte in het algemeen ten westen van Pleiku.

Amerikaanse funktionarissen verklaren nu dat Vietcong-aanvallen hun in het algemeen van tevoren bekend zijn. Daarom zouden de Roden de laatste weken geen spektakulaire resultaten meer hebben kunnen bevechten. De geïsoleerde gevechten gedurende één maand zouden echter toch nog 319 operaties op bataljonsniveau met zich mee hebben gebracht. In deze periode zouden toch nog 410 Amerikaanse soldaten gevallen zijn en 2100 gewond. De verliezen aan de kant van de Vietcong moeten volgens Amerikaanse bron in dezelfde tijd 5000 doden en aanzienlijk meer gewonden hebben bedragen. Deze getallen moet men tegen de achtergrond van de vijandelijke getalsterkte zien: 309.000 Vietcongsoldaten en soldaten van het

Noordvietnamese leger vechten in Zuidvietnam. Om een kerngroep van 71.000 soldaten bevinden zich 136.000 guerilla's, 32.000 man beveiligingstroepen en 64.000 man verzorgingstroepen. Deze gemengde strijdkrachten van de Vietcong en het Noordvietnamese leger moeten verdeeld zijn in 36 regimenten, 43 zelfstandige bataljons en 196 zelfstandige compagnieën. Amerikaanse experts zijn van mening dat in de rode deelname aan deze burgeroorlog een hoogtepunt bereikt is. Men houdt een wezenlijke versterking van de vijand nauwelijks nog voor mogelijk. Het zou de Noordvietnamezen voor verdere uitbreiding aan materiële verzorgingsbases ontbreken, zowel binnen als buiten Zuidvietnam. Bij de intensiteit die de oorlog op het ogenblik door de uitbreiding van de Amerikaanse luchtaanvallen en de verveelvoudiging van de Amerikaanse strijdkrachten heeft bereikt, wordt een verplaatsing van drie of vier gesloten divisies uit het noorden naar het zuiden weinig waarschijnlijk geacht. Experts leggen er echter de nadruk op dat het niet uitgesloten is dat de aanvoer van menselijke reserves voor de in Zuidvietnam ingezette rode troepen en de Vietcong aanhoudt.

VLIEGTUIGVERLIEZEN

In een enkele maand verloor de Amerikaanse luchtmacht eenheid, die gestationeerd is op de basis Ta Khli in Thailand, 15 van haar 18 oorlogsvliegtuigen en 9 piloten boven Noordvietnam en Laos. Deze verliescijfers waren bijzonder zwaar. Maar de Amerikaanse verliezen zijn zo hoog dat een voortzetting van de lucht oorlog in Zuidoost-Azië op de huidige schaal niet waarschijnlijk lijkt. Aldus Der Spiegel van 17 oktober 1966.

Het blad meent dat de Amerikanen veel meer vliegtuigen hebben verloren dan hun officiële verliescijfers (530 vliegtuigen) aangeven. Deze cijfers omvatten namelijk niet die vliegtuigen die zo zwaar beschadigd zijn dat ze moeten worden afgeschreven, die door andere oorzaken neerstortten en die op de vliegvelden zijn verwoest. In totaal zouden ongeveer 1000 vliegtuigen ter waarde van 10 miljard Mark zijn verloren.

Het Zuidvietnamese Nationale Bevrijdingsfront zal zijn vertegenwoordiging in Kairo uitbreiden van een tot acht man. De Zuidvietnamese regering in Saigon is niet in Egypte vertegenwoordigd. Het doel van deze verandering kan, behalve toenemende politieke en propagandistische activiteit, ook zijn om in Kairo over een kapabel apparaat te beschikken in geval van Amerikaanse pogingen om via Kairo tot vrede te komen.

(New York Times, 10 oktober 1966)

Omdat het aantal deserteurs uit het Zuidvietnamese regeringsleger sterk is toegenomen, heeft de regering Ky een nieuw dekreet afgekondigd, waarin alle deserteurs tot de doodstraf worden veroordeeld. Burgerlijke en militaire politieagenten grepen in één week tijd in Saigon 3000 jonge mannen, die geen bewijs hadden van uitstel van hun militaire dienst.

(Christian Science Monitor, 5.10.66)

In Die Zeit van 7 oktober 1966 verscheen een artikel van Carl Weiss over de gevangenen in Vietnam.

Op Zuidvietnamees gebied bevinden zich volgens een Amerikaanse opgave van september van dit jaar 20.748 'politieke gevangenen'. Hieronder moet men verstaan: kommunistische terroristen, Vietcong-partisanen, reguliere soldaten uit het Noordvietnamese leger, en verdachten die niet berecht zijn. Zij zijn ondergebracht in plaatselijke gevangenschappen en in kampen onder Zuidvietnamese bewaking. Vertegenwoordigers van het Rode Kruis hebben nooit toestemming gekregen hen te bezoeken. Hun levensomstandigheden variëren van onvoldoende tot onmenselijk.

Verder zijn er ook in plaatselijke gevangenschappen 8.777 'gewone misdadigers' en een onbekend, maar veel groter aantal 'door de Vietcong besmette mensen', meestal jonge mensen die in goed ingerichte kampen half vrij leven, leren en werken. Tot deze kampen hebben buitenlanders toegang.

Tenslotte zijn er 731 'krijgsgevangenen', meestal leden van gesloten kommunistische eenheden (...). Ze zitten in het gevangenkamp Tan Hiep bij Bien Hoq, niet ver van Saigon, samengepakt. Daar zijn voortdurend Amerikaanse adviseurs gestationeerd. De gevangenen leven onder redelijke omstandigheden, die echter bij lange na niet voldoen aan de eisen van de Conventie van Genève.

(The U.S. is spending more than \$ 40.000.000 per day on the war in Vietnam; compensation payments for South Vietnamese civilians killed by 'mistake' are \$ 34. - per head)

verschenen de paperback:

DE KWESTIE VIETNAM, feiten en achtergronden.

Schrijvers: P. Korver, H. Amptmeyer, S. Bosgra, T. Visser en Fr. deVries. Eindredactie: R.R. Eybersen. Voorwoord van Prof. Dr. J. Verkuyl. Uitgeverij Polak & Van Genneep. Prijs f 6,50. Te bestellen door storting van f 6,50 op postgiro 1281198 t.n.v. Vietnam Bulletin. Ukrijgt het dan onmiddellijk franko thuisgestuurd.

BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 6 tot 20 oktober

- 6-10-66 Radio Moskou laat weten dat de Sovjet Unie het uit zes punten bestaande vredesplan van Minister van Buitenlandse Zaken Brown van Engeland verwerpt. Dementeert het bericht dat China overvluchten van Russische vliegtuigen met hulp voor Noordvietnam verboden zou hebben. Nhan Dan, regeringsblad te Hanoi, publiceert tekst van gezamenlijk Russisch-Vietnamees communiqué, gedateerd 3/10, waarin Rusland uitvoerig bedankt wordt voor zijn hulp en steun in het Vietnamese konflikt.
- 7-10-66 Saigon verwerpt het vredesplan Brown. Het heeft overwegend bezwaar tegen een zelfstandige vertegenwoordiging van het Nationaal Bevrijdingsfront bij vredesonderhandelingen en tegen vrije verkiezingen binnen twee jaar.
- 8-10-66 Malik, Minister van Buitenlandse Zaken van Indonesië, verklaart door 'beide partijen' aangezocht te zijn om zijn bemiddeling te verlenen voor de oplossing van het Vietnamese konflikt. Noordvietnam verwerpt het vredesplan-Brown, dat het een verlengstuk van de voorstellen van Goldberg noemt.
- 9-10-66 Op verzoek van de Commissie van Buitenlandse Betrekkingen van de Amerikaanse Senaat hebben vier hoogleraren van de Princeton University een vredesplan voor Vietnam ontworpen. Zij stellen neutralisatie van geheel Zuidoost-Azië voor, te beginnen met Vietnam. Als enig alternatief zien zij een Amerikaanse bezetting van Vietnam voor tenminste 20 jaar. Senator Stennis beveelt een uitbreiding van de bombardementen op Noordvietnam aan met atoombommen, en het vernietigen van dammen en dijken. Te New York vindt een bespreking plaats tussen de voorzitters van de Geneefse conferentie; er wordt geen resultaat geboekt over het opnieuw bijeenroepen van de conferentie. Het Nationaal Bevrijdings Front verwerpt het vredesplan-Brown.
- 10-10-66 McNamarra arriveert in Saigon voor een vierdaagse inspektiereis. Zeven ministers uit het kabinet Ky bieden hun ontslag aan. China heeft zijn 414e protestnota wegens schending van territoriale wateren en luchtruim aan de Verenigde Staten overhandigd.
- 11-10-66 Noordvietnam protesteert bij de Internationale Controle Commissie tegen het bezoek van McNamarra, omdat 'telkens na een bezoek de Amerikaanse troepenmacht wordt uitgebreid'. McNamarra belooft de militaire leiders te Saigon meer troepen.
- 13-10-66 De premier van Laos, prins Soevanna Phoema, spreekt zich uit voor neutralisatie van Zuidoost-Azië, en verklaart zich bereid te bemiddelen tussen de oorlogvoerende partijen.
- 14-10-66 De Verenigde Staten zullen de bombardementspauze, ingesteld voor het Oostelijk deel van de gedemilitariseerde zone, weer opheffen.
- 15-10-66 Op een Pools-Russische bijeenkomst verklaart Breznjev, in antwoord op Johnson's pleidooi voor nauwere betrekkingen met de Sovjet Unie, dat de Verenigde Staten eerst het grote struikelblok, de Vietnamese oorlog, dienen te verwijderen. In Tokio komt het tot een massademonstratie van ruim 30.000 betogers tegen de Amerikaanse politiek in Vietnam.
- 16-10-66 De Verenigde Staten lanceren een grote aanval in de Mekong-delta en doden 300 Vietcong-leden. De Vietcong pleegt vele aanslagen op Amerikaanse militairen, gehoorgevend aan een radio-oproep van het Nationaal Bevrijdings Front ter herdenking van de twee jaar geleden gefusilleerde Nguyen Van Troi.
- 17-10-66 Vergezeld van 200 journalisten vertrekt president Johnson op een goodwill-reis langs zes Zuidoost-Aziatische bondgenoten (Nieuw Zeeland, Australië, Filippijnen, Thailand, Maleisië en Zuid Korea).
- 19-10-66 De zeven ministers van de regering Ky, die ontslag hadden gevraagd, hebben zich bereid verklaard aan te blijven tot na de conferentie van Manilla.

OPDRACHT VOOR LUNS

Voorstel van De Kring Amsterdam van de Katholieke Volkspartij over Vietnam voor het KVP Werkprogramma 1967:

Het gebruik van geweld, al of niet voorafgegaan door oorlogsverklaringen, ter oplossing van conflicten tussen volkeren en staten is onaanvaardbaar. Waar ook ter wereld toch tot gebruik van geweld wordt overgegaan, met name op dit moment in Zuid- en Noordvietnam, zal de KVP er met alle kracht naar streven aan dit gebruik van geweld een einde te maken. Met name zal zij de mede-verantwoordelijkheid van Nederland voor het gebruik van geweld door Nederlands bondgenoten in het parlement ter discussie stellen, zich verzetten tegen het gebruik van Nederlandse troepen op enig strijdtoneel (met uitzondering van een gebruik op grond van een VN-besluit), en bevorderen dat andere staten bij voortdurende de Nederlandse afkeer van het gebruik van geweld onder ogen wordt gebracht.

REKTIFIKATIE

In ons vorig nummer publiceerden wij een verhaal met de titel, 'Kolonel Zilch heeft een merkwaardig ontbijt'. We namen het uit een ander blad over, waarin de ondertekening van het stuk was weggelaten. Ondertussen bleek ons dat de beroemde Amerikaanse columnist en humorist Art Buchwald de auteur is. De lezers worden verzocht de inhoud van het stuk als humor te zien. Onze excuses.

MEDEDELINGEN

Jongerenkomitee voor Vrede en Zelfbeschikking in Vietnam (postbus 2056, Amsterdam). Aktie Plastic contra Napalm; er is geld voor 6700 meter binnen; nog f 2000,- is nodig. Postgiro 61 13 02. Speldjes (65 cent inkl. port) komen 2 november klaar.

De Utrechtse Studenten Fakulteiten organiseren in samenwerking met het Utrechtse Jongerenkomitee Vrede en Zelfbeschikking voor Vietnam op woensdag 9 november, 8 uur een openbaar Vietnamdebat in het N.V.Huis, Oude Gracht 245, Utrecht. Inleiders zijn prof. dr. J. Verkuyl en de heer S. van der Schaaf.

Aktiegroep Vietnam (Belieslaan 2, Heiloo), organiseert een tweedaagse protestmars Amsterdam-Haarlem-Leiden-Den Haag op 19/20 november. Inlichtingen en opgave bij: Paul Arnoldussen, Deurloostraat 92 ", Amsterdam.

Zaterdag 19 november, 14 uur sandwichactie vanaf Beursplein, Amsterdam. Zondag 20 november 15 uur protestmars vanaf de Dokwerker, Amsterdam.

Aktiekomitee Vietnam Den Haag (Tomatenstraat 224, Den Haag). Protestdemonstratie zaterdag 5 november 14.30 uur vanaf het Vredespaleis. Zondag 20 november 16.30 uur demonstratie vanaf de rotonde Laan van N.O.Einde.

Zondag 20 november 19.30 uur Vietnam-nacht in gebouw Elandia, Elandsstraat 194a, Den Haag. Sprekers en protestsongs.

Aktiegroep Vietnam Alkmaar (Belieslaan 2, Heiloo), zaterdag 19 november 15.00 uur sandwichtocht vanaf Bergerhout, Alkmaar.

Aktiegroep Vietnam Apeldoorn (H. Bomhof, Ravenweg 137, Apeldoorn). Zaterdags verkoop-akties met het Vietnam Bulletin.
